

ADÉLA KUBICOVÁ



OBĚŤ MAFIE
Krevní msta

OBĚŤ MAFIE

KREVNÍ MSTA

Adéla Kubicová

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 22. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Autor © Adéla Kubicová
Obálka © Alexandra Halamová
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez
výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-41-8 (PDF)
ISBN 978-80-53005-42-5 (Mobi)
ISBN 978-80-53005-43-2 (ePub)

*Najdu si tě.
Nikde a nikdy přede mnou nejsi v bezpečí.
Počkám jako správný predátor a zaútočím
v ten nejlepší okamžik.*

VAROVÁNÍ

Příběh obsahuje různé druhy násilí a jeho poměrně detailní popisy, berte prosím toto varování na vědomí.

Anotace

Do světa mafie vede pouze jednosměrka. Zdevastovaná Claire Sanderson je po sledu tragických událostí nucena čelit této kruté realitě. Stává se bossem mocné mafie zesnulého Ryana Williamse. Její pozici ale nikdo nehodlá respektovat. Okolo se přitom motá pohledný gangster, tvářící se jako spojenec. Jenomže i on má skryté úmysly, o nichž mladá mafiánka netuší. K tomu všemu jí po krku stále jde vlastní otec. Tvrdohlavá Claire se hrabe zpátky na nohy a prahne po krevní mstě víc než kdy předtím.

Odhaluje ovšem tajemství, která pro ni vše mění. Zažívá bolest, o níž netušila, že ji zvládne ustát. A možná, že tentokrát ji opravdu neustojí.

Protože, co když je to všechno úplně jinak? Zpoza opony vystupuje mafie mocnější než všechny ostatní, spolek, který stojí za vším, co se v životech Sandersonů událo...

OBĚŤ MAFIE

Krevní msta

Playlist

BEBE REXHA - SABOTAGE
IMAGINE DRAGONS - WRECKED
JIM YOSEF - RISK IT ALL
TWO FEET - LOVE IS A BITCH
BOHNES - YOU'VE CREATED A MONSTER
KATY PERRY - RISE
ADELE - SET FIRE TO THE RAIN
FAOUZIA - MY HEART'S GRAVE
JAMES BLUNT - ALWAYS HATE ME
NF - PARALYZED



QR KÓD K PLAYLISTU



1 – „Krevní msta.“

Ne.

Nechci se tam vrátit.

Jenomže každá mince má dvě strany.

Pokud se neproberu, co když Michael pozabíjí i zbytek mých přátel?

Vždyť přece řekl, že svou vlastní krev by nezažil, i když jsem byla přesvědčená o opaku. Kulka, jež mě zasáhla, kulka, jež byla vystřelena z Michaelovy zbraně, sloužila k zabití jiného. Měla usmrtit Tylera.

Pokud mě ale Michael skutečně chtěl živou, stávala jsem se jedinou, která mu v jeho strašlivých činech mohla zabránit, nehledě na následky.

Protože, co je horší? Zabit špatného člověka, aby už nemohl škodit, nebo jej nechat žít jen proto, abych tím dobrým zůstala já?

Řekněte, je z morálního hlediska špatné zabit špatného člověka?

Snažila jsem se otevřít oči, ale zmocnil se mě pocit, jako bych na nich měla těžká kovová závaží.

Najednou jsem zaslechla pípání, pravděpodobně vycházející z nějakého lékařského přístroje.

A taky jsem ta, která by měla dosáhnout spravedlnosti za svou matku.

Protože to on mě o ni připravil.

To Michael Sanderson zabil mou matku.

Nezáleží, jak dobrým otcem kdysi byl. Ted' je mým úhlavním nepřítelem, jenž musí být potrestán.

Váhy musí být vyrovnány. Michael Sanderson musí za své činy zemřít a musí tak být učiněno mou rukou. Zničehonic ten otravný zvuk nabral mnohem vyšší frekvence a začal doslova pištět.

V ten moment jsem otevřela oči, zhluboka se nadechla a prudce se posadila.

„Krevní msta.“

To byla slova, jež vyšla z mých úst.

„Cože?“ ozvalo se odněkud poblíž.

„Kde je?“

„Kdo?“

„Michael,“ zachraptěla jsem.

„Tady není, což je ted' to nejdůležitější.“

Pomalu jsem se posadila, přičemž mi tělem projela taková bolest, že jsem se raději zpátky opřela o mírně zdviženou část lůžka nepohodlné nemocniční postele.

Pohlédla jsem na zbitou osobu, sedící u mé postele. Poprvé jsem mohla říct, že tenhle mafián

vypadá strašně – ne že bych se ocitla v pozici, kdy jsem mohla soudit něčí vzhled.

Pod okem se mu barvil monokl, ret měl oteklý, obočí roztržené a vlasy rozčuchané.

V obličejí mu panoval ustaraný výraz, který se změnil v ještě ustaranější, když jsem znovu zaskučela bolestí.

Byla jsem zmatená, dezorientovaná, sotva jsem si vybavovala, co se mi před ztrátou vědomí událo.

Zato jsem si však vzpomněla na velice podobnou chvíli – já, probouzející se v nemocnici po nehodě, již jsem způsobila, když jsem tomuto muži vjela rovnou pod kola, a spatřující jej pozorovat mě se stejně ztrápenou grimasou jako tehdy.

Vlastně ne. Ne. Tentokrát se netvářil ustaraně ani ztrápeně. Tentokrát mě pozoroval s naprostým zničením, které se mu usadilo ve tváři.

„Tobiasi,“ zamumlala jsem, načež si hlasitě povzdechl.

„Konečně ses probrala.“

Zamračila jsem se, naivně doufajíc, že tím všechna ta bolest, jež pulzovala celou mou bytostí, odezní.

Ale ne.

Jistě, že ne.

Protože to nebyla jen fyzická bolest, co jsem cítila.

Už mi totiž moje paměť předhazovala každý snímek tragédie, která mě připravila o mou matku.

Ona, šeptající: „Bud' silná, Claire.“

Kulka, vystřelující z Michaelovy zbraně, zasahuje její hrud'.

A já. Já, řvoucí z plných plic.

Rozběhla jsem se kupředu, avšak mé tělo mě zradilo.

Když jsem své mámě naposledy pohlížela do očí, když jsem sledovala, jak se z nich vytrácí život...

Kolena se mi podlomila. Padala jsem na zem. Můj svět černal.

Jediné, co jsem cítila, byla bolest. Obrovská, neutišitelná bolest z uvědomění si, že jeden z nejdůležitějších lidí, člověk, který mi dal život, už tady nikdy nebude.

Protože je pryč.

Navždy pryč.

Bezmoc. Zoufalství. Prázdnota. Přesně to jsem cítila.

Nemohla jsem udělat nic, absolutně nic, abych tuto skutečnost zvrátila.

Mafie je svět, kde se za vteřiny váhání platí životem.

Jste buď sobcem, nebo mrtvolou.

Moje matka sobcem nikdy nebyla. Stala se další obětí mafie, další obětí Michaela Sandersona.

„Jak se cítíš?“

Otevřela jsem ústa, chystajíc mu říct ta dvě sprostá slova, jež mi jako jediná perfektně vystihla můj psychický i fyzický stav, pak jsem si to však rozmyslela.

„A jak se cítíš ty?“ hlesla jsem namísto odpovědi, přičemž Tobias semkl rty, aniž by se rozhodl projevit své pocity.

Rozhostila se mezi námi chvíle ticha trvajícího minimálně pár minut. Oba jsme věděli, komu to ticho patřilo, kdo si jej zasloužil.

„Moc mě mrzí, co se stalo, Claire. Neexistuje žádná omluva, která by –“

„Děkuju,“ přerušila jsem tmavovlasého mafiána, pohlížejíc mu do jeho temných očí. „Zachránil jsi mi život. Nemáš se za co omlouvat. Smrt mé matky nebyla tvoje vina. Omluvit bych se měla já.“

Tobiasovo obočí se stáhlo, jak se najednou zamračil.

„Když ses objevil v garážích Ryanovy rezidence,“ začala jsem koktavě a na moment se odmlčela. „Určitě si pamatuješ, že jsem se nezachovala zrovna... Vděčně. Dlužím ti omluvu.“

Mé ego se v tento moment teprve probíralo z bezvědomí, a kdyby se Tobias nechopil slova, pravděpodobně bych svou omluvu pěkně rozvinula.

„Na tom teď opravdu nesejde. Hlavní je, že jsi přežila.“

Ticho se mezi nás opět vkradlo. Nicméně tentokrát jsem ho prolomila já.

„Jsi šílenec.“

Nato se Tobias uchechtl, žádaje vysvětlení.

„Odmítla jsem tě. Ne jednou. Rozkopla jsem základní kámen pyramidy tvého ega a ty jsi kvůli mně stejně přeletěl státy a chtěl mi pomoci. Proč?“

Pohledný mafián si znovu povzdechl, načež se ke mně značně přiblížil. Položil svou dlaň na tu mou a já jej nechala. Dovolila jsem, aby se mě dotýkal, aniž bych přitom předstírala otrávení jako tehdy v nemocnici, nebo při naší zasnubní večeři, kterou jsem teatrálně zruinovala.

„Nemůžu ti dát logické vysvětlení, Claire. Jistě, měla ses stát mou ženou, což hrálo určitou roli, ale...“ odmlčel se. „Já nevím. Docela se mi líbíš. Jsi jiná. Máš vlastní názor, občas jsi vtipná, zato vždycky neskutečně tvrdohlavá a jízlivá. Stojíš si za svým. Bojuješ za práva, která ti v mafii nenáleží, a mě baví sledovat, jak drsně se u toho tváříš.“

„Idiote,“ odsekla jsem, uhýbajíc rukou.

Tobiase má reakce ovšem pobavila. „Promiň, jen jsem zkoušel, jak moc mě vnímáš.“

Nevěřicně jsem zakroutila hlavou. Najednou má nálada zase klesla na bod mrazu.

Tyler! Proč tady nesedí i Tyler?! problesklo mi hlavou.

Tu otázku jsem pronesla i nahlas.

Když jsem viděla, že mu úsměv z tváře zmizel, polil mě chlad. Takový, že mě to až zabořilo.

„Claire –“

„Ne. Tobiasi, ne,“ zastavila jsem ho a zhluboka se nadechla, „neopovažuj se mi říct, že –“

Ne.

Prostě a jednoduše ne.

Nemůžu ztratit dalšího člověka potom, co jsem přišla o svou matku.

„Řekni mi, kde je, protože on není mrtvý. *Nemůže být.*“

Snažila jsem se zabránit slzám, jež se draly do mých očí, aby se dostaly na povrch. S Tylerem jsme se znali krátce, avšak i přesto jsme si k sobě vytvořili nepopsatelné pouto. Byl tu pro mě, když jsem to potřebovala, když jsem se vzbouřila Michaelovi a rozhodla se vzít svůj život do vlastních rukou. Jistým způsobem mi přirostl k srdci. Stal se mým přítelem, mou nepokrevní rodinou, člověkem, s nímž jsem zažila, co s nikým jiným

a nedokázala si představit, že bych měla truchlit nad dvěma hroby – ne že bych mohla truchlit alespoň nad jedním. Tušila jsem, že o tělo mé matky se Michael postaral a zasadil mi tak další ránu. Vzal mi příležitost se s ní důstojně rozloučit. Čin hodný skutečného mafiána, poháněného takovou touhou po moci, že se neštítí *absolutně* ničeho.

„Když jsi upadla do bezvědomí, všechno se semlelo strašně rychle. Nemohl jsem tomu zabránit. Dostal ho Michael a bohužel se mně ani mému otci nepodařilo situaci zvrátit. Michael se na tuhle akci pečlivě připravil. Měl několik záložních plánů, všichni jeho bodyguardi jednali nadmíru organizovaně.“

Zoufale jsem vydechla. Sklonila jsem hlavu, utírajíc si dlaněmi slzy. Z hrdla se mi však vydral vzlyk bezmoci. Cítila jsem se zesláblá, emočně i fyzicky nestabilní, neschopná držet své výlevy na uzdě.

Smrt by pro něj byla vysvobozením. Smrt by ho ušetřila neskutečné bolesti.

„Musel jsem si zkrátka vybrat mezi tebou a jím. A vybral jsem si tebe. Vždycky bych si vybral tebe.“

V tuto chvíli už mi slzy stékaly po tvářích.

Moje nejlepší kamarádka Mia. Jennifer. Moje matka. Ryan. Tyler.

Co následuje? Jak draze mě má vzpoura, ta hloupá vzpoura, v konečném důsledku vyjde?

Kdybych tehdy znala odpověď, nenechala bych se zasáhnout do břicha.

Nechala bych se zasáhnout přímo do srdce.

2 – „Až mi bude líp, praštím tě.“

„Claire, udělal jsem všechno pro to, abych ti zachránil život, což se mi skoro nepovedlo. Nemohl jsem udělat víc.“

Mlčela jsem. Nevinila jsem Tobiasa za žádnou z těchto ztrát, udělal víc než maximum, a to jsem si plně uvědomovala.

Jenomže já jsem cítila takový vztek a zároveň bolest, jež se spolu mísily, že jsem se nezmohla na odpověď.

Pulzoval mnou takový hněv, že jsem netoužila po ničem jiném než po Michaelově smrti – nehledě na fakt, že se jednalo o člověka, jenž se z poloviny podílel na mém zplození. Nenáviděla jsem ho. Nenáviděla jsem tu osobu, kterou se stal. Můj otec zaujal pozici mého úhlavního nepřítele.

Zlostně jsem mezi vzlyky zavrčela.

Nesnášela jsem před někým brečet, dávat najevo svou slabost, poněvadž přesně tak Michael slzy vnímal, přesně to mi vtloukal do hlavy.

„*Slzy stejně nic nevyřeší, Claire,*“ říkával mi, „*akce ano.*“

„Mrzí mě, co se ti přihodilo, a chápu –“

„Ne, nechápeš, Tobiasi,“

Ty jsi nemusel utéct z domu, protože tě tvůj vlastní otec zaprodal, nevěznil tě mafián, jehož

snoubenka a matka jeho dítěte byla tvoje nejlepší kamarádka, kterou opět tvůj vlastní otec zabil, protože prostě chtěl a měl pocit, že na takový čin má právo. Ty jsi neztratil matku z důvodu, že se jí, zas a znovu, tvůj vlastní otec rozhodl přímo před tebou zabít.

Ty nejsi ve světě mafie považován za kus hadru. Ty jsi totiž muž.

„A ani nechci, abys to chápal,“ dodala jsem. „Musím ho najít a dostat od Michaela.“

„Ne, Claire, na něco takového rovnou zapomeň. Kulka prý nezasáhla žádný orgán, spíš tě... Nehezky škrábla, ale do žádné akce tě teď nepustím.“

V moment, kdy se naše oči střetly, se mi na tváři usadil nasupený výraz.

„Já jsem se tě neptala.“

„Claire, uvědomuješ si vůbec, že jsi byla postřelena? A k tomu navíc ještě do břicha! Že doktorů vyloučili smrtelné nebezpečí, neznamená, že můžeš do další přestřelky. Je zázrak, že jsi přežila tuhle.“

„Žádný zázrak,“ namítla jsem. „Michael věděl, že nedovolím, aby Tylerovi ublížil. A navíc, je mistr v zacházení se zbraněmi. Nejsem mrtvá jenom proto, že to on *ještě nechtěl*.

Kulka nezasáhla žádný orgán, protože Michael *nechtěl*. Zabil mou matku a mě nechal žít

jen proto, aby mě viděl trpět. Tyler je jeho páka, aby mě donutil připlazit se s prosíkem a omluvou na kolenu.“

„Proč by něco takového dělal?“ nechápal Tobias.

„Já nevím. Tu otázku jsem si položila už tisíckrát, a protože se mi nelíbila ani jedna moje konspirace, přestala jsem hledat odpovědi. Smířila jsem se s tím. Nevyrovnala, ale smířila. Ne že bych měla zrovna na výběr. Zasraná mafie.“

Tobias přitakal: „Protentokrát s tebou souhlasím.“

Nevěděla jsem, zda je můj úsudek ovlivněn mým stavem či jsou tyto pocity skutečné, poněvadž jsem myšlenky na ně vždy zahrnala, najednou mi však tento arogantní mafián nepřipadal až tak arogantní.

Nemohla jsem popřít jistou náklonnost, kterou jsem k tomuto muži cítila, byť se to nedalo nazývat přímo city. Zároveň mnou ale pulzoval strach a obavy.

Zklamání od osoby, na níž vám záleží, bolí.

Zklamání od osoby, jež je vám opravdu blízká, vás dostane na kolena.

Na takovou psychickou zátěž jsem rozhodně nebyla připravená, ne v dané situaci.

„Měl bych jít,“ řekl Tobias po chvíli ticha, narušeného pouze ustavičným pípáním přístroje

nacházejícího se vedle mé postele. „Nechám tě odpočívat.“

„Na odpočinek nemám čas a ty to moc dobře víš. Tobiasi, já mu musím pomoci.“

„Já myslel, že chceš žít. Jedině šílenec by se pustil do války s Michaellem Sandersonem.“

Nato kývl hlavou na stranu, přičemž se zamračil. „Jasně, jak jsem mohl zapomenout. Ty už ses do téhle války dávno pustila.“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Claire, nechci ti brát naději, ale jak můžeš vědět, že je Tyler ještě naživu? Samozřejmě, Michael ho může držet jako prostředek k vydírání, jenomže on nepřímou porušil přísahu loajality.“

Nesouhlasně jsem zakroutila hlavou. „Žije. Možná jen zčásti, ale určitě žije. Znáš Michaela. Vyžívá se v utrpení. Mou matku týral několik let, načež ji –“

Poslední slovo jsem nedořekla. Hlas se mi zlomil.

Tak moc mě její ztráta bolela. Tak moc jsem si přála naposledy slyšet z jejích úst tu otravnou předzívku...

„Nemůžu ztratit i Tylera. Prostě ne.“
„Takže hodláš odteď hrát podle Michaelových pravidel?“ Věnoval mi pronikavý pohled. „Máš v plánu jít prosit, aby ti tvého – Jak, že mu říkáš? – přítele vrátil vcelku, a ne po kouskách?“

„Ne. Možná. Nevím. Nevím teď vůbec nic. Jsem zoufalá, Tobiasi, to jsi chtěl slyšet?“

Do očí se mi opět nahrnuly slzy.

„A co moje kamarádka Jennifer?“

Tobiasův pohled klesl k zemi.

„Kdyby aspoň nezabil Ryana,“ zamumlala jsem, utírajíc si slzy.

„Vůbec ti nerozumím,“ povzdechl si Tobias a znaveně si promnul čelo. „Ryan je přece člověk, kterému tě Michael zaprodal. Jak je, sakra, možné, že jste se spolčili? Bez urážky, Claire, ale snažit se spřátelit se s tebou je jako objímat kaktus.“

„Až mi bude líp, praštím tě,“ odsekla jsem. „Oba jsme znali jednu osobu, o kterou nás Michael připravil. Prvně jsem měla za to, že nás spojil vztah k ní. Chyba lávky. Spojila nás nenávisť vůči Michaelovi. Negativní emoce jsou mnohem silnější než ty kladné. V normálním světě ne, ale v mafii ano. Láska nikdy nebude to, co nenávisť.“

Musela jsem se zhluboka nadechnout, abych zvládla ve svém vyprávění pokračovat.

„Ryan mi měl pomoci se zničením Michaela, jenomže pak ses objevil ty, následně Michael, načež Ryanova duše zamířila rovnou do pekla.“

Tobias si odfrkl.

„Nebyli jsme přátelé, což by se dalo považovat za výhodu. Neměli jsme na sebe žádné vazby,

keré by proti nám Michael použil, tedy až na jednu výjimku. Ryanovo jméno v lidech vzbuzovalo respekt a strach, protože si takovou reputaci právem získal. Vím moc dobře, že bych si od něj za svou drzost vysloužila kulku do zad, kdyby... Držel nějakou dohodu, úmluvu, přísahu, nevím, jak to nazvat, ani o co vlastně šlo. Proto mě nezabil, i když jsem mu od samého začátku pila krev. Prvně jsem myslela, že jde o Michaela, pak chvíli o tebe, ale nic z toho mi v konečném výsledku nedávalo smysl. Jistě, Michael mě podle všeho nechce mrtvou, ale když na mě Ryan mířil pistolí a on tomu přihlížel –“

Na moment jsem zavřela oči, cítíc přitom Tobiasův dotyk na své paži.

„Nerozumím tomu. Nemám tušení, co ode mě ta zrůda chce, ani proč. Jsem si nicméně jistá, že jemu za svůj život určitě nedlužím. Nenapadá tě někdo, s kým by Ryan komunikoval a komu by z nějakého důvodu záleželo na mém přežití? To je totiž možná právě ta osoba, která tady celou dobu tahá za nitky.“

Dočkala jsem se bohužel jen záporné odpovědi.

„Potřebuješ si od toho všeho oddechnout,“ konstatoval Tobias nakonec. „Nestrategizovat, nekspirovat a odpočívat.“

„Odpočívá se v hrobě. A v mafii buď strategi-
zuješ a konspiruješ, nebo odpočíváš.“

Přišlo další Tobiasovo povzdechnutí.

„Pomůžu ti. Ne kvůli Tylerovi, ten čokl mě nezajímá. Ne kvůli tobě. Zbavíme se Michaela Sandersona teď, protože později už možná nebudeme moct. Jeho nadvláda mě začíná upřímně znepokojovat, a kdo ví, třeba má políčeno i na mafii, v jejímž čele stojí má rodina. Michael se za poslední dobu vyšplhal až příliš vysoko. Je potřeba ho uzemnit dřív, než bude skutečně pozdě.“

„Pozdě už bylo včera,“ poznamenala jsem pesimisticky. „Jak si ale můžu být jistá, že mě nepodrazíš?“

„Nemůžeš,“ odvětil s pokrčením ramen, postavil se a políbil mě na čelo. „Upřímnou soustrast.“

Nato nemocniční pokoj opustil.